

HANZE

17e jaargang 20 juni 2012 redactioneel onafhankelijk magazine van de Hanzehogeschool Groningen | e-mail: hanzemag@org.hanze.nl | Foto: Pepijn van den Broeke | Model: Chanel Feikens

*Miss Groningen en HanzeMag
wensen jullie een geweldige zomer!*

INHOUD

- Pagina 8** Versus: Er dreigt een tekort aan technuten. Zijn gratis bètastudies de oplossing?
- Pagina 10** Bij de Les: Geert Spieker en probleemjongeren 'Ik was verslaafd en ik liep met zó'n pistool in mijn achterzak'
- Pagina 11** Eetentertainer Pierre Wind geeft smaakles in de bieb
- Pagina 12/13** Spinvis bij Flanor 'Als je voor het eerst verliefd wordt, word je dat op de liefde zelf'
- Pagina 15** HG-student Stephan Vierkant over de G500 'Een politieke partij is geen middel meer om idealen te verwezenlijken'
- Pagina 16/17** ISLANDCQ, kunst en technologie onder de spionagesatelliet
- Pagina 23/24/25** Win tickets voor de Zwarte Cross, Dour Festival en De Nacht van Electra!!

COLOFON

HanzeMag is het redactioneel onafhankelijke magazine van de Hanzehogeschool Groningen. Het blad verschijnt maandelijks.

REDACTIE-ADRES

Zernikeplein 7 A0.04 en A0.05, Groningen

POSTADRES

Postbus 30030, 9700 RM Groningen
T 050 5955588 • F 050 5955590
E hanzemag@org.hanze.nl
I hanzemag.nl & hanzemag.com

REDACTIE

Chris Wind	hoofdredacteur 050 5955585 c.f.wind@pl.hanze.nl
Boudewijn Otten	(eind)redacteur 050 5955582 j.b.m.otten@pl.hanze.nl
Luuk Steemers	redacteur 050 5955581 lu.a.steemers@pl.hanze.nl
Rina Tienstra	redacteur 050 5952570 r.h.tienstra- de.knegt@pl.hanze.nl
Loes Vader	redacteur 050 5955588 j.l.c.vader@pl.hanze.nl

FOTOGRAFIE

Pepijn van den Broeke - www.pepijnfoto.nl
Redactie HanzeMag

LAY-OUT

Renée Zaal - www.reneemedia.nl

BASIS LAY-OUT

Art Studio - Groningen

PRODUCTIE

Redactie HanzeMag & Grafische Industrie
De Marne B.V.
Oplage: 6.000

ADVERTENTIES

Bureau Nassau 020 6230905
info@bureaunassau.nl

ABONNEMENTEN

60 euro per jaar 050 5955588
hanzemag@org.hanze.nl

HANZEMAG HOOFDREDACTIONEEL

Duitsers

De laatste keer dat we zo slecht verdedigden, werden we vijf jaar lang bezet. Die wrange grap deelde ik meteen na de wedstrijd Nederland-Duitsland op facebook. De kater was groot. Toch was de sfeer anders dan bij vorige ontmoetingen tegen de oosterburen. De ergernis en woede waren alleen gericht op Van Marwijk en de spelers, niet op de Duitsers.

Op de HG is dit ook al jaren merkbaar. Vooral voor en in het economiegebouw hoor je soms meer Duits dan Nederlands en niemand die zich eraan stoort. We zijn stiekem een beetje gaan houden van onze Grote Broer, lijkt het wel. Staatssecretaris Zijlstra is wat meer van het oude stempel. Hij vreest een 'ongebreidelde toename' van Duitse studenten en denkt dat dit zeer negatieve gevolgen heeft voor de kwaliteit van opleidingen. Hij bedoelt eigenlijk: ze kosten ons te veel geld. Wat al die Duitse studenten over vijf à tien jaar gaan opleveren aan handelsrelaties en broederschap tussen de burens, is moeilijker meetbaar en blijkbaar politiek dus minder interessant. Dat de liefde nog steeds broos is, bleek de afgelopen maanden ook in Groningen. Een Duitse student, Christopher Rosche, maakte heibel in de Duitse pers over een bezoekje dat hij had gehad van een gemeentelijk werker. Uit de boodschap van deze man ('Je huis is illegaal'), concludeerde de jongen dat duizenden studenten op korte termijn uit huis zouden worden gezet door de gemeente. Tweeduizend studenten deelden zijn paniek op facebook.

Het bleek allemaal mee te vallen. Wel raar dat vrijwel geen enkele Nederlandse student zich druk maakte, terwijl de Duitsers maar weinig vertrouwen bleken te hebben in de Groningse overheid. Misschien kost het toch nog wat meer tijd voor de Duitsers om, na decennia van haat, onze plotseling liefde werkelijk te geloven.

Chris Wind

Soep met kennis. In één van de lunchlezingen die dit jaar onder deze vlag in de Marie KamphuisBorg worden gehouden, legt voormalig gemeenteraadslid Geert Spieker uit hoe hij probleemjongeren op het rechte pad krijgt.

‘Rot toch op, Spieker!’

Foto: Luuk Steemers

Geert Spieker werkt volgens de drie-w-methode. ‘Weet iemand wat de drie-w-methode inhoudt?’ Ondanks het aantrekkelijke weer, 24 mei is een overvloedig met zon overgoten dag, is collegezaal C1.03 van de Marie KamphuisBorg voor pakweg driekwart gevuld met docenten en studenten. Veel van hen kennen de hulpverlening van binnen en buiten, de praktijk én de theorie. Maar niemand kent de drie-w-methode. ‘Het is simpel’, zegt Spieker als hij zijn duim opsteekt: ‘Eén is werk!’ Z’n wijsvinger komt erbij: ‘Twee is wonen! En drie, dames en heren...’, de derde vinger gaat de lucht in, ‘drie is: de w van vriendin!’ Zeven jaar zat Geert Spieker voor de Stadspartij in de gemeenteraad van Groningen. In 2009 hing hij de lier aan de wilgen. Sindsdien is hij manager Radar Uitvoering Noord-Nederland. Radar is een landelijke stichting die probleemjongeren met drang en dwang op het rechte pad wil brengen. Spieker is geknipt voor de aanpak. ‘Ik kom namelijk zelf uit een moeilijke groep.’ Wat heet...

op z’n twaalfde raasde Spieker al mee met de Z-side, de hooligans van FC Groningen. Een paar jaar later was hij één van de grote jongens en dat bleef hij tot op z’n 27-ste. ‘Ik was verslaafd en ik liep met zó’n pistool in de achterzak, totdat ik uiteindelijk de bak indraaide.’ Daar had hij na enige tijd een afspraak met iemand van de verslavingszorg. ‘Hulpverleners willen hélpén. Daar ga je vanuit. Die man vroeg me wat ik wilde. Ik somde het gebruikelijke lijstje op: afkicken, een normaal leven. Jullie kennen dat wel. Begon die vent te lachen: “Rot toch op, Spieker. Dat wil jij helemaal niet. Jij wilt gewoon zo snel mogelijk weer de straat op en op de oude voet verdergaan. Ik wens je er veel succes mee.” Dat was het kantelpunt. Nog diezelfde avond zag ik in dat ik een probleem had en dat er maar één was die dat probleem kon oplossen: ik.’ De Oost-Groningse jongeren waarmee Spieker werkt, hebben baat bij een harde hand. Ze komen nóóit vrijwillig, ze moeten meedoen, anders krijgen ze ‘twintig procent korting op hun

uitkering.’ Negen maanden zitten de probleemjongeren opgescheept met Spieker en z’n mannen. ‘We wegen allemaal negentig-plus. Dat is wel nodig, ja.’ De eerste dagen van dit zogeheten Overstagproject zijn vreselijk zwaar. Het team haalt zo’n tien jongens van huis op. Ze weten alleen dat ze kleren voor drie dagen moeten meenemen. In de haven van Harlingen keert het team de tassen binnenstebuiten. De drugs, drank en wapens worden zonder pardon ingenomen. Drie dagen zeilen op het IJsselmeer klinkt leuk. Maar voor deze jongens is een halve dag zonder wiet en bier (of allerlei sterkers) bijna ondenkbaar. De Overstagmedewerkers voegen aan dit leed een paar toefjes treiterij toe. ‘Voor het eten steek ik bijvoorbeeld m’n bestek in m’n zak. “Waarom krijg ik geen vork, mien jong?”, zeg ik dan tegen de tafeldekker. “Dat kun je niet maken, man. Heb je wat tegen mij?” Een beetje provoceren. Kijken wat voor vlees je in de kuip hebt. Je zit daar met allerlei stoornissen aan boord, je moet even

weten welke. Na de zeildriedaagse mogen de jongens naar huis. Overstag heeft stages voor ze geregeld. Daarvoor praat Spieker de blaren op z’n tong. ‘Het is glashelder: als je die jongens niet aanpakt, kost dat de gemeenten op den duur bakken en bakken geld.’ Op tijd op het stageadres verschijnen is verplicht, maar de medewerkers helpen een handje. Kleerkasten van het type uitsmijter fungeren als menselijke wekkers. Eerst per telefoon, maar als dat niet het gewenste resultaat heeft, zijn de wekkers niet te beroerd om even langs te komen. ‘Als je het zover laat komen dat ze ’s ochtends voor je deur staan, is niet opendoen waarschijnlijk de verstandigste optie’, grinnikt Spieker. In twintig procent van de gevallen lukt het niet om de jongeren met dwang en drang op het rechte pad te krijgen. ‘Het zwaarste is de zuigkracht van het oude wereldje. Je moet een geweldige wilskracht hebben om die te weerstaan. Uiteindelijk komt het echt helemaal op jezelf aan.’

Boudewijn Otten